404108901

వేద వేదాంగములు వల్లెవేయవచ్చు
పద్యగద్యంబులను గూర్పచేయవచ్చు
చిత్తశుద్ధియె శ్రుతులకు జీవనాడి
సామవేదపు మాట శ్రీసాయి మాట.

దివ్యాత్మస్వరూపులారా,

ఈ ప్రపంచములో జీవిత పరమావధి అంటే ఏమిటో చాలా మందికి బోధపడదు. కాని అర్థం కాలేదని కూడను ఎవ్వరు విచారించరు. నూటికొక్కరో కోటికొక్కరో దీనిని అర్థం చేసుకోటానికి ప్రయత్నిస్తారు. ఈ ప్రయత్నమే జీవిత పరమావధికి ప్రథమ సోపానము. కాని చాలా మందికి కడుపుకు తిండి, కంటినిండా నిద్ర, వంటినిండా దుస్తులు యింటినిండా పిల్లలు వుంటే యిదియే జీవిత పరమార్థమని తలుస్తూ వుంటారు. ఇదియే జీవిత పరమార్థం కాదు. ఇది కేవలము జీవిత పరమావధి. జీవితమునకు ఇవి కూడను అత్యవసరమే. కాని మానవుడు తన బుద్ధిని బాహ్యదృష్టిగా మరల్చి కేవలము బాహ్యమైన జ్ఞానమునే ఆర్జించుటను ప్రయత్నిస్తున్నాడు. కాని అంతర్ముఖము గావించుకొనుటకు, ఆత్మజ్ఞానమునకు తగిన కృషి చేయటం లేదు. వారధి గట్టుపైనిలచి పైపై విషయములను పరికించినప్పుడు కేవలం అలలు మాత్రమే గోచరించును గాని ఆణిముత్యములు గోచరించవు. ఏ ధీరుడు సముద్రములో దుమికి అట్టడుగుకు పోయి యీ ముత్యములు అన్వేషణ సలుపునో వానికి మాత్రమే యీ ముత్యములు లభ్యమగును గాని అన్యులకు లభ్యం కాదు. భౌతిక పరిశోధనలు, పరిశీలనలు కట్టిపెట్టి అంతర పరిశోధనకు తగిన కృషి చేసినప్పుడే యీ ఆత్మజ్ఞానము మనకు లభ్యమవుతుంది. ఆత్మజ్ఞానము అంత సులభమైనది కాదు. కనుకనే అనాదికాలము నుండి అనేక విధముల వేదములను ఉచ్ఛరించుచు, వల్లెవేయుచు దానిని నిముష నిముషము స్మరిస్తూ వుండిన ప్రభువులు, ప్రజలు భారతదేశములో వుండినప్పటికి వారికి తగిన ఫలము అందుకోలేక పోవటానికి కారణమేమిటో కొంత విచారించాలి.

మంత్రద్రష్టలైన మహనీయులు కేవలము పైపై మంత్రములు మాత్రమే వుచ్ఛరిస్తూ వస్తున్నారు గాని దాని యొక్క అంతరార్థము గాని, దాని యొక్క మంత్రశక్తి గాని పవిత్రతను గాని గుర్తించి వర్తించేవారు చాలా తక్కువ. అయితే యీ వేదములందున్న ఒక మహత్తర విషయాన్ని మనం విచారించినప్పుడు వేదము అర్థము కాకపోయినా, వేదముశ్రవణము చేయగనే మనయందు కొన్ని విధములైన పవిత్రతలు అభివృద్ధి అవుతాయి. వేదమంత్రములందున్న పవిత్రమైన శక్తి మంత్రశక్తిగా మారి తనయొక్క దివ్య

శక్తిని కూడా చేర్చుకుని పవిత్రమైన స్వరములో ఇతరులకు శ్రవణానందము అందించ టము యీ వేదము యొక్క మహత్తరమైన శక్తి. కనుకనే అష్టవిధములైన శక్తులలో శ్రవణం ప్రధానమైనది. భగవంతుడు అష్టైశ్వర్య స్వరూపుడని మొదటి ఐశ్వర్యము శ్రవణమే ననీ, శ్రవణం చేతనే నిధి న్యాసలు ప్రాప్తిస్తాయని వేదము యొక్క ప్రమాణ ము. భక్తి మార్గమునందు కూడా శ్రవణమే ప్రధానమైన స్థానం ఆక్రమించుకుంది. శుద్ధ బ్రహ్మమయి, చరాచరమయి, జ్యోతిర్మయి, వాఙ్మయి, నిత్యానందమయి, పరాత్పర మయి, మాయామయి, శ్రీమయి యీ అష్టైశ్వర్య స్వరూపములు వేదము యొక్క స్వరూ పములు. ఈ విధమైన అష్టైశ్వర్యములే పామరులకు యీ విధమైన భాషలో అర్థం కాదని స్మరించి భక్తి మార్గములో అతి ప్రధానమైనది శ్రవణమని భావించి

శ్రవణం కీర్తనం విష్ణోస్మరణం పాదసేవనం
అర్చనం వందనం దాస్యం సఖ్యమాత్మనివేదనం.

శ్రవణం ప్రధానమైన స్థానములో వుంది. ఇతే దురదృష్టవశాత్తు దీనిని శ్రవణం కూడా చేయ ని వ్యక్తులు మన భారత దేశంలో వున్నారు. శ్రవణం చేసే అవకాశం లభించి కూడను శ్రవ ణం చేయక తప్పించుకు తిరిగేవారు మన భారత దేశంలో మన్నారు. శ్రవణం చేస్తూ కూడను సుస్పష్టమైన మంత్రములను శ్రవణం చేయకుండా ఏదో ఒక శబ్దమును మాత్ర మే శ్రవణం చేసే వారు కూడను మన భారతదేశంలో వున్నారు. దీనికి కారణమేమిటి? దీనికి కారణం పురస్కరించుకొని అనేక విధములైన సులభ మార్గములు కూడను వేదము ప్రబోధిస్తూ వచ్చింది.

శరీరమునకు వాత, పిత్త, శ్లేష్మములనే దోషములావరించినాయి. వాతమునకు 40 విధములైన రోగములు ఆవిర్భవిస్తున్నాయి. పిత్తము చేత మానవుని యొక్క దేహములో 42 రకములైన రోగములావిర్భవిస్తున్నాయి. శ్లేష్మము చేత 244 రకములైన వ్యాధులు మానవుని యందు పుట్టుచున్నవి. ఇవన్నీ చేరిన 326 రకము లైన రోగములతో కూడినది యీ మానవదేహము. రోగముల కొంప యీ దేహము. మలినపు గంప యీ దేహము. ఇట్టి దేహముపై అభిమానముంచుకొని దేహిని విస్మ రించి భౌతికమైన సుఖసంతోషములే ప్రధానమని భావించి అంతర్ముఖమును మర్చి పోతున్నారు మానవులు. దేహమునకు వాత పిత్త శ్లేష్మాదులు యెవిధమైన దోషము లో అంతఃకరణమునకు కూడా మల విక్షేప ఆవరణములు అనే మూడు వ్యాధులు సంభవిస్తున్నాయి. అంతఃకరణమునకు యీ మల విక్షేప ఆవరణములనే దోష ములు పట్టియుంచేత మానవుడు యీ అంతర్ముఖమైన భావములు అభివృద్ధిగా వించుకోలేక పోతున్నాడు. ఆత్మజ్ఞానమును చింతించలేకపోతున్నాడు. ఆశించలేక పోతున్నాడు. భౌతికమే నిత్య జీవితముగా భావిస్తున్నాడు. ఇదియే మానవుని యందున్న అజ్ఞానమునకు మూలకారణము.

404108903

మలమునకు అవిద్యయని మరొక పేరు. ఈ మలము కేవలం కర్మల ద్వారా నశిస్తుంది. ఇంక యీ ఆవరణమనేది కేవలం ఉపాసనద్వారా క్షీణిస్తుంది. విక్షేపము అనేది విచక్షణా జ్ఞానముతో నశిస్తుంది. కనుకనే యీ మూడింటికి కర్మ ఉపాసన జ్ఞానములు అత్యవసరమని వేదము బోధిస్తూ వచ్చింది. కర్మ వలన చిత్త శుద్ధియు, ఉపాసన వలన చిత్తైకాగ్రతయు, జ్ఞానము చేత మోక్షప్రాప్తియు లభ్యమవుతుంది. మోక్షప్రాప్తి అనగా యేదో ఒక ప్రత్యేకమైన స్థానమునకు పోవటమనిగాని, భగవంతునిలో లీనమవటమనిగాని, ఇంకే విధమైన దివ్యత్వాన్ని పొందటమనిగాని భారతీయులు భావిస్తున్నారు.

ఈ జీవితములో సంభవించే సుఖదుఃఖములకు మూలకారణమేమిటి అనే విషయాన్ని విచారించటం లేదు. ఈ దుఃఖమునకు మూలకారణం జన్మయే. ఈ జన్మకు మూలకారణం కర్మయే. ఈ కర్మకు మూలకారణము రాగము. ఈ రాగమునకాధారము అభిమానము, అభిమానమునకాధారము అవివేకము. అవివేకమునకు ఆధారము అహంకారము. ఈ అహంకారమునకు మూలాధారం అజ్ఞానము. అజ్ఞానము నశించినప్పుడే అహంకారము తొలగిపోతుంది. అహంకారము తొలగినప్పుడే అవివేకం క్షీణిస్తుంది. అవివేకము క్షీణించినప్పుడే రాగమనేది నశిస్తుంది. రాగము నశించినప్పుడే కర్మ క్షీణిస్తుంది. కర్మ క్షీణించినప్పుడే జన్మ సార్థకమవుతుంది. ఈ జన్మమందు లభించిన దుఃఖమునకు మూలకారణము అజ్ఞానమే అని స్పష్టమవుతున్నది. కనుక మానవత్వములో వున్న యీ అజ్ఞానమునకు మూలకారణము ఒకవిధమైన ఆవరణము. దానికి పూర్వముగా వుండినదే మలము.

మలమనగా ఏమిటి? ఇది కేవలము పంచభూతములతో కూడి పంచేంద్రియములతో చేరి, పంచకోశములలో వుండి బాహ్యమైన శరీరకంగా అనుభవించే యీ అంతఃకరణమే తానని భావించటమే ఒక మలము. ఈ మలము యొక్క ప్రభావము చేతనే మానవుడు తన స్వరూపాన్ని విస్మరిస్తున్నాడు. ఈ బాహ్యమైన మలమూత్ర దుర్గంధ మాంస రక్తములతో కూడిన యీ దేహమే తానని భ్రమిస్తున్నాడు. ఇది సత్యమునకు విరుద్ధమైనది. ఇది పవిత్రతకు విరుద్ధమైనది. సత్యమునకు విరుద్ధమైనది అసత్యమే. పవిత్రతకు విరుద్ధము అపవిత్రమే. ఇది మన నిత్యజీవితములో మలము అంటే యేమిటో అనేది వేదాంత పరిభాషలో గుర్తించి వ్యక్తులు చక్కగా అర్థం చేసుకోవచ్చు. ప్రతి మానవుడు కూడా మలవిసర్జన చేస్తున్నాను అంటాడు. ఈ మలవిసర్జన అపవిత్రమని భావిస్తున్నాము. ఈ అపవిత్రమునకు ఆధారము పవిత్రమే. పవిత్రమైన ఫలమును భుజిస్తున్నాము. పరిశుద్ధమైన ఆహారము తీసుకుంటున్నాము. ఇంకా పవిత్రమైన పాలు పెరుగు యిలాంటివి దినము భుజిస్తున్నాము. కొనికట్టకడపటికి యీ పవిత్రమైన ఆహారము, పరిశుద్ధమైన ఆహారము అపవిత్రమైన మలంగా మారిపోతున్నది. మలమనగా పవిత్రతకు విరుద్ధమైన పదార్థమే మలము

సత్యమునకు విరుద్ధమైన అసత్యమే మలము. ఆనందము మన సత్యస్వరూపము. దుఃఖము మన అసత్య స్వరూపము. సుఖము మన సత్యస్వరూపము. అసుఖము మన అసత్యస్వరూపము. కనుకనే అసత్యస్వరూపాన్ని సత్యముగా భావించుకోటమే మలము. కనుక ఈ మలము అనగా కేవలం అనిత్యము అశాశ్వతమైన అంతఃకరణమే తానని భావించుకోటమే యిందులో మలము. దీనినే రీతిగా మనము నిర్మలము గావించుకోవాలి. దానికై వేదము అనేక మార్గములు ప్రబోధిస్తూ వచ్చింది. సత్కర్మలాచరించుట. ఏమిటి ఈ సత్కర్మలు? అవియే యజ్ఞ యాగాది క్రతువులు. దానధర్మాది కర్మలు. భగవదర్పితమైన కర్మలనే సత్కర్మలుగా భావించుకోవచ్చును. ఇట్టి పవిత్రమైన కర్మల ద్వారా చిత్తశుద్ధి మనకేర్పడుతుంది. చిత్తశుద్ధి అనగా దీనికి పూర్వము హృదయంలో చేరిన మాలిన్యములు మరుగుపడిపోతుంది. అనేక విధములైన సంస్కారముల చేత, ఆహారముల చేత భ్రమల చేతను ఈ చిత్తములో కొంత మాలిన్యమేర్పడింది. కనుక మానవుడు చేసే సర్వ సత్కర్మల ద్వారా చిత్తశుద్ధియేర్పడుతుంది. కనుకనే చిత్తస్య శుద్ధయే కర్మః అన్నారు. అనగా మలమును దూరం చేసుకొని పరిశుద్ధం చేసుకోటమే ఈ కర్మమార్గమునందున్న కర్మకాండయందున్నటువంటి విశిష్టమైన అర్థము.

ఇంక రెండవది ఆవరణము. ఆవరణమంటే యేమిటి? ఆవరించినటువంటిదే ఆవరణ. ఏది ఆవరించింది! మానవునియందు తమ స్వరూపాన్ని మరపింపచేసే కామక్రోధలోభ మోహ మద మాత్సర్యమనే గుణములు ఆవరించినాయి. రాగద్వేషములనే భావము లావరించినవి. తద్వారా మానవుడు తనను తాను మరచి మదము తలకెక్కి ధనబలమును, భుజబలమును, బుద్ధిబలమును, విద్యాబలమును, జనబలమును ఆధారం చేసుకుని మిడిసిపడుతున్నాడు మానవుడు. ఈ మిడిసిపోవటంలో తనను తాను మరచిపోతున్నాడు. మరచిపోయి విచక్షణా జ్ఞానం క్షీణించి పెద్ద చిన్న అనే తారతమ్యమును పాటించక పెద్దలను అగౌరవపరచటము, అవమానపరచటము, దూషించటము, విమర్శించటము, హాస్యము గావించటము ఇత్యాది అహంకారవృత్తుల తనలో అభివృద్ధి అవుతూ వచ్చాయి. ఇట్టి దుర్గుణములన్నీ తన స్వరూపాన్ని మరుగు జేసి, తన దివ్యత్వాన్ని విస్మరింపచేస్తూ వచ్చాయి. ఇట్టి ఆవరించిన దుర్గుణములను దూరం గావించుకునే నిమిత్తమై ఉపాసన అత్యవసరమని వేదము భావించింది. దుర్గంధము వున్న స్థానములో ఒక సుగంధపు పూదొత్తులు పెట్టినప్పుడు ఆ దుర్గంధమే రీతిగా మనకు సోకదో అదే విధముగా ఈ దుర్గంధమావరించిన మానవుని చిత్తములో భగవన్నామము వుచ్ఛరించటం చేత ఈ యొక్క దుర్గుణములు దూరం కావచ్చు. భక్తి అనగా ఏమిటి? భక్తి అనగా భగవంతునిలో స్నేహము. భగవంతునిలో సన్నిహిత

సంబంధము. భగవంతునిపై ప్రేమ. అతని యొక్క సేవయే భక్తి. కనుకనే ఋషికేశ సేవనం భక్తిరుచ్యతే. అన్నాడు నారదుడు. భగవంతుని నామము నాలుకపై నాట్యమాడుస్తూ, భగవంతుని యొక్క స్నేహమును దినదినమునకు అభివృద్ధిగావించుకుని స్థిరముగావించుకుంటూ యీ మైత్రి మనలో ఆధారం కావటంచేత భగవంతునికి, భక్తునికి సన్నిహిత సంబంధ బాంధవ్యము పెరగటంచేత యీ మైత్రి ద్వారా కరుణ మనలో ఆవిర్భవిస్తుంది. ఈ కరుణ ద్వారా ఉపేక్ష. ఎవరియందు ఎట్టి ద్వేషంగాని, మోహముగాని రాగముగాని లేక దివ్యమైన భావముతో తాను ఆనందాన్ని అనుభవిస్తాడు. కనుకనే యీ యొక్క భక్తికి సత్సంగము అత్యవసరము. ఈ సత్సంగము ద్వారా మనలో మొలచిన ప్రేమ బీజము దిన దినాభివృద్ధి పొందుతుంది. ఈ మైత్రి, కరుణ, ముదిత, ఉపేక్ష యీ నాలుగు కూడా అభివృద్ధి కావటంచేత చిత్తైకాగ్రత సంభవిస్తుంది. కనుక భక్తిద్వారా చిత్తైకాగ్రత ప్రాప్తిస్తుంది. కర్మవలన చిత్తశుద్ధి, భక్తివలన చిత్తైకాగ్రత.

ఇక మూడవది జ్ఞానము. జ్ఞానమంటే ఏమిటి? ఈ జ్ఞానములు అనేక రకములైన జ్ఞానములున్నాయి. లోకజ్ఞానము భౌతిక జ్ఞానము ఒకటి. కేవలం జనరల్ నాలెడ్జి ఒకటి వుంది. సామాన్య తెలివితేటలు. కాని యివి భౌతికమైనవి కావు. ఇది ఆత్మజ్ఞానము. కేవలము శరీరమును గురించిగాని లేక యింద్రియములను గురించిగాని, విషయములను గురించిగాని యింకే విధమైన ప్రకృతిని గురించిగాని విచారణ చేయటం కాదు. ఈ విధమైన భౌతికమైన విచారణాలు చేయటంచేత కేవలం భౌతికమైన విషయాలు మనకు గోచరిస్తున్నాయి. కాని ఆధ్యాత్మికమునందు లోతుకు దిగి విచారణ చేసినప్పుడు యీ ఆత్మజ్ఞానము కొంతవరకు మన కర్థమవుతుంది. ఈ ఆత్మజ్ఞానమనేది గురువులు బోధించుటకు వీలుకాదు. గ్రంథములు చదువుటవల్ల సాధ్యం కాదు లేక మరొకరు యిస్తే పుచ్చుకునే వస్తువు కాదు యిది. తన అంతఃకరణమునుండి ఆవిర్భవించాలి. ఇతే గురువులుగాని గ్రంథములుగాని కొంతవరకు బోధించవచ్చు. కాని ఆచరించతగిన వ్యక్తి తను అనుభూతిలోనికి తెచ్చుకోవాలంటే తనకు తానే విచారణ చేయాలి. తనకు తాను అనేక రకములైన విచారణాలు సల్పాలి. విమర్శలు చెయ్యాలి. పరిశోధనలు సల్పాలి. పరిశీలనలో తాను స్థిరం కావాలి. తల్లికి బిడ్డ వుంటుంది. బిడ్డలకు మాటలు నేర్పాలంటే తల్లి, అమ్మ, అప్ప అని తననోటితో పలుకుతుంది. ఆ బిడ్డ తల్లినోరు చూసి అమ్మ, అప్ప అనేది నేర్చుకుంటుంది. అంతేగాని బిడ్డకు మాటలు నేర్పాలని తల్లినోరు బిడ్డనోటిలో పెట్టి అమ్మా అని పలకమంటే అది పలకటానికి వీలుకాదు. అదే విధముగా గురువులు కూడా గ్రంథముల ద్వారా, వేదముల ద్వారా, ఉపనిషత్తుల ద్వారా విన్న విషయములను, కన్న విషయములను వ్యక్తపరించవచ్చునే గాని జ్ఞాని అయిన వాడు తనకు తాను మాత్రమే ఆవిర్భావింపచేసుకోవాలి. ఈ ఆత్మజ్ఞానమంటే యేమిటి? అద్వైత దర్శనం జ్ఞానమన్నారు.

అనగా అనేకత్వంలో వున్న ఏకత్వాన్ని unity in diversity ఇన్నివేల మంది యీ సమావేశములో కూర్చున్నారు. అందరి రూపనామములు వేరువేరుగా వుంటున్నాయి. కాని అందరియందు వున్న ఆత్మ తత్త్వము ఒక్కటే అనే సత్యాన్ని గుర్తించాలి. కనుక సర్వత్రా చైతన్య రూపమైన దివ్యత్వం ఒక్కటే యని సుస్పష్టంగా గుర్తించాలి. కేవలం మాటలలో వుచ్చరించటం కాదు. దీనిని అనుభూతిలోకి తెచ్చుకోవాలి. అట్టి జ్ఞానికి మాత్రమే నిరంతరము ఆనందము ప్రాప్తిస్తుంది. అట్టి ఆనందము ప్రాప్తించిన వ్యక్తి మాత్రమే జ్ఞాని అని చెప్పవచ్చు.

జ్ఞాని అనే వున్నత స్థాయిని పొందాలనుకుంటే మొట్టమొదట కర్మోపాసన దాటి రావాలి. కర్మోపాసన జయించక, సాధించక జ్ఞాని కావటానికే మాత్రం వీలుకాదు. ఎట్లనగా BA విద్యార్థి అని చెప్తాము. దీనిలో వుండే అంతరార్థమేమిటి? స్కూలు ఫైనలు, యింటర్మీడియట్ ప్యాసైనాడని అర్థము. సుస్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఈ స్కూలు ఫైనలు, యింటరు పాసవకుండా BA స్థానానికి రావటానికి వీలుకాదు. అదే విధంగా యువకుడు అని ఒక పేరు వచ్చింది. ఈ యువకుడనే దాంట్లో బాల్యము దాటి వచ్చాడని సుస్పష్టమవుతుంది. బాల్యము, కౌమారము దాటక యువకుడు కాలేడు. ఇది ఒక పండు అని మనం చూపించినప్పుడు యిది పిందె, కాయ స్థాయిలు దాటి వచ్చాక యిది ఒక ఫలమై పోయింది. పిందె, కాయ దాటకుండా ఫలము కాలేదు. అదే విధముగనే నేనొక జ్ఞానిని అని ఎవరైనా చెప్పవచ్చును. ఇది కేవలము వాచా వేదాంతము కాని సత్య వేదాంతము కానేరదు. జ్ఞాని నిరంతరము ఆనందంతో వుండాలి. అట్టి గుర్తులున్నాయా. పూర్వము తను కర్మకాండను, ఉపాసనకాండను దాటినాడా? అవి రెండును దాటాక జ్ఞాని ఎలా అయ్యాడు.? అసాధ్యము. కనుకనే వేదము కర్మకాండ, ఉపాసనాకాండ, జ్ఞానకాండ ఒకదాని తరువాత ఒకటి అభివృద్ధిగావించుకుంటూ వచ్చింది. ఈ మూడింటి ద్వారా భగవంతుని యొక్క ఏకత్వాన్ని గుర్తించే నిమిత్తమై మూడు మార్గములుగా ఏర్పరచింది. వర్షం పడింది. వర్షము పడినందుకు గుర్తు ఏమి వుండాలి. నేల తడిసి వుండాలి. తడవకుండా వర్షము పడిందంటే యిది యేమాత్రం సాధ్యం కాదు. నాకు జ్వరము వచ్చింది అని చెప్పవచ్చు. జ్వరం వచ్చిందంటే ఒళ్లు వేడిగా వుండాలి కదా! ఏదో ఒక గుర్తు వుండాలి కదా! లేక థర్మామీటరులో చూపించాలి కదా! కేవలం నాకు జ్వరం వచ్చిందంటే యిది కేవలం ఒక స్టంట్. అదే విధంగా యీనాడనేకమంది నేను జ్ఞాని జ్ఞాని అని తనకు తానే వుచ్చరించుకుంటారు. ఇట్టి వేదాంతులే యీనాడు ఎక్కువ అభివృద్ధియై పోతున్నారు. ఇట్టి వేదాంతులలో కోటికొక్కరైనా మనం గుర్తించటానికి వీలుకాదు.

ఇట్టి వేదాంతాన్ని మనం పొందాలనుకుంటే మొట్టమొదట కర్మమార్గంలో ప్రవేశించాలి. ఈ కర్మమార్గంలో పవిత్ర కర్మలు మనం ఆచరించాలి. సర్వకర్మలు

భగవత్ప్రీత్యర్థముగా భావించాలి. అట్లు కాక తనకు యిష్టమైనవి మాత్రమే తాను ఆచరించి యిది భగవత్ప్రీతి యని అంటే ప్రయోజనం లేదు. తన యిష్టాయిష్టములను ప్రక్కకు నెట్టాలి. విశిష్టమైన కర్మలాచరించాలి. ఏది సక్రమమైనది అనే విషయాన్ని విచారించాలి. వేదవిహితమైన కర్మలేవి యని విచారించాలి. తద్వారా మనకు తెలియక పోయినప్పటికిని మన యొక్క హృదయ సాక్షిగా యిది పవిత్రమైనది నేను చేస్తున్నాను అని సంకల్పసిద్ధిగా నీవు చేస్తే యిదే పవిత్రమై పోతుంది. వేద శాస్త్ర యితిహాస పురాణములు మనం చదువనక్కరలేదు. చిత్తశుద్ధితో చేసిన ప్రతి పదము కూడా మంత్రముగా రూపొందుతుంది. మంత్రమనగా ఏమిటి? మననము చేసినదే మంత్రము. మననము చేసినది స్థిరంచేసుకోటం త్రాణము. మన్-త్ర మన్ అంటే మననము. త్ర అంటే త్రాణము. మనన త్రాణ సమ్మిళితమైనదే మంత్రము. నీవు తలుచుకున్న దాని స్థిరము చేసుకోటమే ఒక మంత్రము. ఎట్టి మార్గములోనైనా పవిత్రమైన భగవత్ మార్గములో మాత్రమే యిది మంత్రమని చెప్పవచ్చు. కనుక మానవుడు మంత్రస్వరూపుడు తంత్ర స్వరూపుడు. యంత్ర స్వరూపుడు. కనుక యీ మంత్ర తంత్ర యంత్రములకు మానవుని యొక్క దేహమే ప్రత్యక్ష ఆధారము. దేహమే యంత్రము. మన ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసములు సో-హం, సో-హం యిదే మంత్రము. ఈ రెండింటికి అంతర్ముఖముగా ఆధారమై, అభూతమై అన్నింటిని ఆడించేది హృదయము అదే తంత్రము. హృదయము తంత్రము. దేహము యంత్రము. ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసములు మంత్రము. కనుక మానవుడెంత పవిత్రస్వరూపుడై వున్నాడు.

ఇట్టి దివ్యమైన మానవత్వాన్ని యే విధంగా మనం కోల్పోతున్నాము. మల, ఆవరణ, విక్షేపముల ద్వారా యీ దివ్యత్వాన్ని మనం కోల్పోతున్నాము. దీనికి తగినట్లుగా మూడు వాసనలు కూడా దీనికి friendship అయిపోయి వుంటున్నాయి. ఒకటి లోక వాసన రెండవది దేహ వాసన. మూడవది శాస్త్రవాసన. ఈ లోకవాసన అంటే యేమిటి? ఈ భౌతికమైన జగత్తులో పేరు ప్రతిష్ఠలు రావాలి. అందరూ నాకంటె క్రింద వుండాలి. అందరికంటె నేనే గొప్పవాడిని కావాలి. అందరూ నన్ను గౌరవించాలి. ఈ విధమైన సంకుచిత భావములు పెంచుకోటం ఈ లోకములో అన్నిరకములైన భోగభాగ్యములను అనుభవించాలి. ధనకనక వస్తువాహనాదులలో తులతూగాలి. ఈ భౌతికమైన వస్తు ఎంతకాలము.

కలలో చూచిన పండుల మిద్దెలు
కన్నులు విప్పిన లేవు కదా.

జాగ్రదవస్థలో యే భోగభాగ్యములు మనం అనుభవిస్తున్నామో నిద్రావస్థలో అవన్ని శూన్యమై పోతాయి. ఒక అవస్థలో వుండి రెండవ అవస్థలో కనుపించని వస్తువులు శాశ్వతమెలా అవుతాయి. ఇవి అసత్య స్వరూపాలు. త్రికాల బాధ్యం సత్యం. మూడుకాల

404108908

మలలో మార్పుచెందనిది ఏదో అదే సత్యం. కనుక ఈ భౌతికమైన పేరుప్రతిష్టలన్నీ అనిత్యము; అసత్యము అనే విచారణ చేసి ఈ లోకవాసన దూరం చేసుకోవాలి.

ఇంక దేహవాసన. నా ఆరోగ్యం చక్కగా వుండాలి. మంచి పుష్టిగా సంతృప్తిగా వుండాలి. నేను మంచి అందమైన వాడిగా వుండాలి. ఈ అందమునకు వేసుకొనే పౌడర్లు, స్నోలు ఎన్ని వేసుకున్నప్పటికిని భగవంతుడిచ్చిన రంగు మాత్రం మారదు. అది శాశ్వతంగా వుంటుంది. నీవు వేసుకున్న వన్నె అసత్యములే. ఇది నిముషము ఉండేటువంటివే. పరమ శాశ్వతమైన రంగు భగవంతుడిచ్చిన రంగే కనుక దానిని సత్యమైనదానిగా మనం తీసుకోవాలి. ఈ దేహమనేది కేవలం మల మూత్ర దుర్గంధ మాంస రక్తములతో కూడినది. దీనిని ఎంతవరకో అంతవరకే మనము జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవాలి. ఎందుకంటె దివ్యమైన దైవత్వం పొందటానికిది ఒక ఆధారము. అంతేగాని ఇదే శాశ్వతమని దీనిపై ఒకే మమకారం అభిమానం వుంచుకొని దీనిలో మనం కాలము వ్యర్థము చేయరాదు. ఎంత అలంకారము చేసుకున్నప్పటికి ఇది వట్టి వికారమే. ఉన్న ఆకారం మాత్రం మారదు. ఒక్కొక్కరు గంటా రెండుగంటలు డ్రస్సింగు రూములో డ్రస్సు చేసుకుంటూ వుంటారు. ఇది కాలము వ్యర్థము. నీటిబుడగ వంటిది దేహము. ఆరోగ్యం అత్యవసరం. అదే health is wealth. మనం ఈ దివ్యత్వము పొందేవరకు మనం ఈ జీవితములో సార్థకం పొందేంతవరకు మనమీ లోకములో వుండినంత కాలము రోగములు రానివ్వకుండా, బలహీనత రానివ్వకుండా, పరాధీనం కాకుండా చూచుకోటం మన కర్తవ్యము. కనుక దేహవాసన కూడా ఒక విధమైన దుఃఖమే.

ఇంక శాస్త్ర వాసన. ఈ శాస్త్రము ఎన్ని విధాల మనం చదివినా, వల్లించినా, నేర్చుకున్నా గొప్ప శాస్త్రజ్ఞుడని పేరు పొందినా అతనికి శాంతి వుండదు. కారణమేమిటి? ఈ శాస్త్రములో ఏ కొంచెం మరచిపోయినా అతనికి దుఃఖమే. ఎదుటి వ్యక్తితో ఓడిపోయినా దుఃఖమే. నిరంతరము ఈ దుఃఖమును కాపాడుకునే నిమిత్తమై అనేక విధముల వల్లెవేస్తూ రావాలి. ఈ శాస్త్ర దుఃఖమనేది మరింత బాధాకరమైనది. ఈ శాస్త్రము అంటె శాసించినటువంటి విషయంలో చక్కగా నడుచుకోటమే. కేవలము గ్రంథ పరిచయము మాత్రం శాస్త్రం కానేరదు. ఆచరణ పవిత్రమే నిజమైన శాస్త్రము. కనుక ఈ మల, ఆవరణ, విక్షేప మలముకు ఈ లోకవాసన, దేహవాసన, శాస్త్రవాసన ఈ మూడు చేరటంవల్ల మానవుడు మరింత మూర్ఖుడుగా మారిపోతున్నాడు. కనుక మనము యేమి తీసుకురాలేదు. ఏమి తీసుకుని పోలేము.

ఏమితాగానివచ్చె ఏమితాగానిపోయె
పుట్టినప్పుడు మరిగిట్టినప్పుడు

404108909

ధనము సెచ్చుటకేగు తోసేగు సెచ్చుటకి
చెప్పరయ్య మరె ఒప్పుకుందు.

ఎవ్వరూ చెప్పలేరు. ఇవన్నీ కూడా కేవలము ఒకవిధమైన భ్రాంతిలో మానవుని బంధించే త్రా
ళ్లు. ఈ బంధన విమోచన గావించుకునే దివ్యత్వానికి దారితీయాలి.

ఈ అస్థిరమైన లోకములో సుస్థిర స్థానాన్ని చేరే నిమిత్తమై పవిత్రమైన
మార్గములను ప్రబోధించునదే వేదము. ఐతే దీనికి కలితమైన దానిని వేదము బోధించలేదు.
ఎంతవరకు యీ ప్రాకృత జీవితం గడుపుతామో అంతవరకు యీ ప్రాకృత జీవితాన్ని పరిపూర్ణ
మార్గంగా రూపొందింప చేయటానికి మాత్రం వేదము బోధిస్తూ వచ్చింది. ఆనందము కూడా
వేదములో వున్నదని తాను తెల్పలేదు. ఈ దివ్యత్వమైన ఆనందము మనకెప్పుడు లభిస్తుం
దంటే దానినీ బోధించింది. 'నకర్మణా న ప్రజయా ధనేన త్యాగేనైకే అమృతత్వమానశుః' ఈ
త్యాగము వలనే మనకు ఆనందం లభిస్తుందిగాని అంతకు మించి వేదము చెప్పలేదు. ఐతే
తాత్కాలిక ఆనందము తిన్నియో బోధించింది. ఆకలిగాన్నప్పుడు ఆహారం ముందుపెట్టు
కొని భుజించే సమయములో చాలా ఆనందము వేస్తుంది. ఆ ఆనందం ఎంతసేపు. తిరి
గి ఒకరెండు గంటలసేపు. తిరిగి ఆకలి వేస్తుంది. తిరిగి విచారము బయలుదేరు
తుంది. ఆకలిగాన్నప్పుడల్లా అన్నం తినమని బోధిస్తుంది వేదం. ఐతే యీ అన్నము ఏ
రీతిగా భుజించాలి, ఎటువంటి అన్నమును భుజించాలి, ఎటువంటి కాలములో భు
జించాలి, ఎలా భుజించాలి అనేది కూడా వేదము సెప్పుతూ వచ్చింది. అదే చమకములో
బోధించిన సారము. ఈ నమకములో అన్ని త్యాగాలు బోధిస్తూ వచ్చింది. నమస్కారమని
ఒకటి. అంటే మమకారం లేకుండా చేయుటమే నమస్కారము. మమ అనేదానికి నమ
మ అనే దానికి ఎంత వ్యత్యాసము? మమ అనగా నాది నాది నాది. ఇదే ఒక వ్యాధి. నాదికాదు
అనిసే వేదము నేతి నేతి. ఇదే వేదాంతము యొక్క సారము. దేహము నేను కాదు.
మనసు నేను కాదు. ఇది నా మనసు, ఇది నా దేహము. నా దేహమనుకుంటే దేహము
నేను, మనస్సునకు విరుద్ధంగా వుంది కదా! నేను వేరు దేహము వేరుగా వుంటుంది కదా!
ఇది నా కర్ఛీఫ్ అనుకుంటే కర్ఛీఫ్ వేరు నేను వేరు. నా దేహము అనుకుంటే దేహము వేరు
నేను వేరు. కాబట్టి దేహము నేను కాదు. మనసు నేను కాదు. బుద్ధి నేను కాదు. చిత్తము
నేను కాదు. అంతఃకరణ నేను కాదు. ఇవన్నీ నేను కాదు. అన్నీ పోయాక ఏది నిలచినదో
అదే నేను. అదే ఆత్మ. నిలచేది ఒక్కటే. అది వుండటం చేతనే యీ మనస్సు, బుద్ధి
అంతఃకరణ ఇవన్నీ తమతమ పనులు తాము చేస్తున్నాయి. అట్టి ఆత్మతత్త్వము
మనం గుర్తించుటకు తగిన కృషి చెయ్యాలి. అదియే వేదాతీతమైన వేదాంతము. ఇట్టి
వేదాంతములో యుకించిత్ భాగమైనా మనము అనుభవించుటకు ప్రయత్నించాలి.
సాధ్యమైనంత వరకు సత్కర్మలు చేయండి. పరోపకార సంబంధమైన సేవలు సల్పండి.
జనసేవ చేయండి. సమాజసేవలో పాల్గొనండి. భగవన్నామాన్ని ఉచ్చరించండి.

404108910

అన్నికూడను ప్రేమతో మనం చేయాలి. ఏదో మెకానికల్‌గా చేయకూడదు. కేవలము ఏదో చెప్పారు జనసేవ చేయాలి, సమాజసేవ చేయాలి అని ఒక force తో పోరాదు. హృదయపూర్వకంగా చేయాలి. బయటిది force. ఇది source.